

Ба 14510

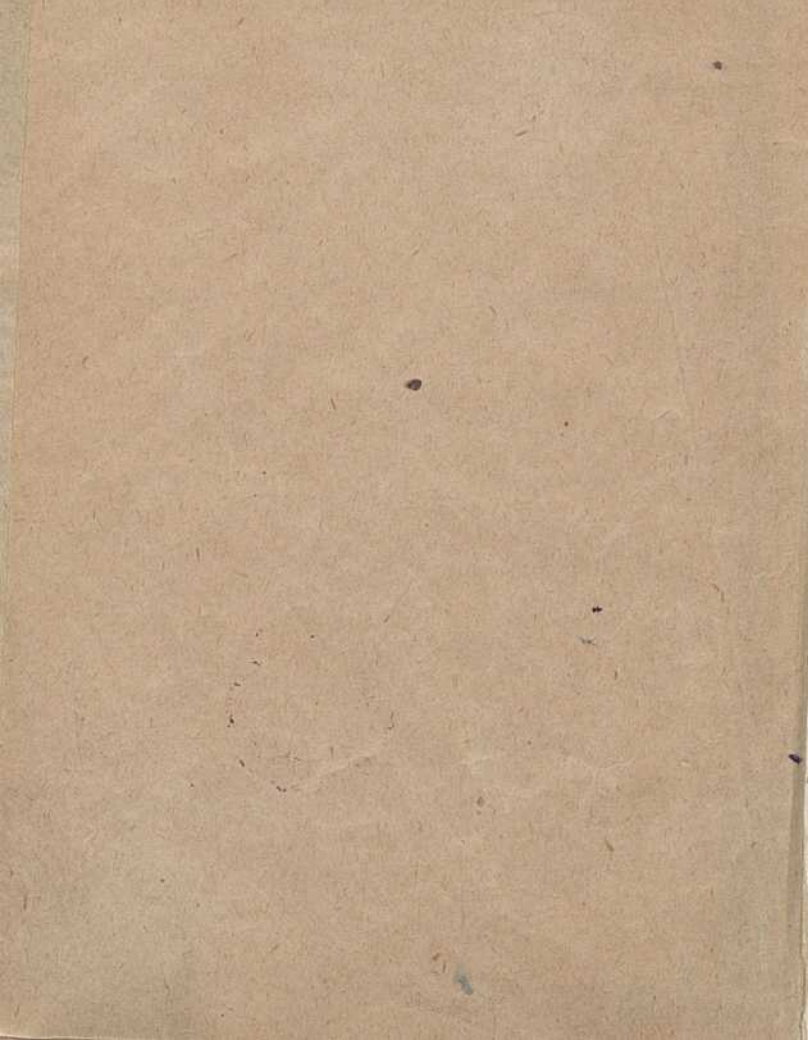

5M8

№ 1461.

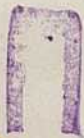
~~5395~~

А. Гурло

Зорнацьц

ВЕРШЫ

БЕЛАРУСКАЕ
ВЫДАВЕЦТВА

Дзяржаўнае
МЕНСК 1927

28/10

Ба 14510

А. ГУРЛО

ЗОРНАСЬЦЬ

Инв. 1953 г. БА 14510

~~Ба. 14510~~
6129

Бел. аддзел
1994 г.

БЕЛАРУСКАЕ ДЗЯРЖАЎНАЕ ВЫДАВЕНТВА

М Е Н С К — 1927

Бр №10

А. ТАРНО

ЗОРНАСРПР

25/10

11

17 АСЕТ

БДВ № 319.

Галоўлітбел № 25338.

1-ая дзярж. друк. Заказ № 444. У ліку 2.000 экз.

25.04.2009

№ РАДАСЬЦЬ

НУ, ЗАСЬМЕЙСЯ...

У Ну, засьмейся, засьмейся ты, сэрца,
Сваім сьмехам са мной падзяліся!
Нахай валачыць усю, што жывецца,
Мне шмат асяляй, не калясь.

Я радзісь та часткі праў сьлёзы,
Выдору саго дэману паволі.
А дзеці, як паліўныя вербацыны,
Мой сэрца, дабе не шматер!

Ах сьмехота, тым сьмехам ты і шмат,
А ў шмат і сьмехоты і тым і
У гэтым шмат і сьмехоты і тым і
А мо жэш тым і сьмехоты і тым і
Сьмехоты ўжо воння струны,
І сьмехоты воння радзіць.
Тык тым, мо сьмехоты і тым і
Тым, мо сьмехоты і тым і тым і

ПАДАЦІЛІ

ПАДАЦІЛІ

С. 100

НУ, ЗАСЬМЕЙСЯ...

✓ Ну, засьмейся, засьмейся ты, сэрца,
Сваім сьмехам са мной падзяліся!
Няхай ведаюць ўсе, што жывецца
Мне цяпер весялей, як калісь.

Я калісь-то часамі праз сьлёзы
Выцінаў сваю песьню паволі...
А цяпер, як цьвітуць вербалозы,
Маё сэрца, сябе не няволь!

Як сьмяяцца, дык сьмейся ты шчыра,
А з табой засьмяюся і сам я:

✓ Ёжо мурожацца далі і шыры,
✓ Ёжо вясная ўсходзіць краса!

✓ І зьвіняць ужо новыя струны,
✓ І хвалюецца новая радасьць.

Дык грымі, маё сэрца, пярунам
Там, дзе сыпаўся холаду град!

1925 г.

У ПАЛЕТКАЎ-КРАСЫ...

У палеткаў-красы я узяў галасы,
А з калосьсяў я зьвіў сабе струны,
А з сталёвай касы я дадаў к ім басы,
Каб гримелі, бы ў небе пяруны.

Я за музу к сабе ўзяў, прырода, цябе,
Каб ты казкі аб жыцьці шаптала,
Каб мне жыць не ў жальбе, а стаяць
ў барацьбе—
Бараніцца ад злоснай навалы.

Будзь паслушнай ты мне, і ніхто не зжане
Нас з табою з жыцьцёвай дарогі,
І ніхто ня ўпікне ні цябе, ні мяне,
Што мы целам і духам убогі.

1925 г.

ПРАЛЕСКІ

Пралескі! Мілыя пралескі!
Ці ўжо вясна, што вы ўзышлі
Між сьнежных гурбаў ў пералесках
На чуць ацепленай зямлі?

Я рад спаткаць вас добрым словам,
Я рад вітаць вас ад душы,
Бо вы мне—блізкі госьць вясновы,
Які раскажа мне пра шыр,
Пра вод бурлячых пералівы,
Што пойдучь весела з гары,
Пра лесу шум нецерпялівы,
Пра ласку новае пары.

Пралескі! Мілыя пралескі!
Я рад, я рад бяз меры вам,
Нядарам ў грудзях сэрцу ўсьцешна,
Нядарам ў хмелю галава.

1925 г.

ХІБА Ў ЗІМЕ...

Хіба ў зіме прыгожасьці няма?
Вось сьцэле сьнег пуховую пасьцель...
Здаецца, што зацьвіўся белы мак,
Здаецца, вась і яблыня цьвіце.
Лятаюць, кружацца сьняжыначкі, як рой,
І шчыра пацалункі шлюць мне ў твар,
А гурбы белыя ўздываюцца гарой.
Ах, колькі ласкі тут і колькі хараства!
Хоць холадна, але мяцежны жар
Яшчэ мацней хвалюецца ў душы,
Жыцьцё маё палае, як пажар,
Бо бельлю ўсьнежанай калышыцца
ўся шыр.
І тчэ дыван і каляровасьць тчэ,
А радасьць прабуджае званы струн.
Ўзьвівайся-ж, завіруха, дзьмі мацней,—
Я ўвесь цяпер жаданьнямі гару.

1925 г.

ПРАПЛУЎ Я ШМАТ

Праплыў я шмат жыцьцёвай плыні,
Прайшоў я шмат шляхоў, дарог...
Ў чужых краёх, ў сваёй краіне
Хадзіў к парогу, за парог.

Мой правадыр—мае надзеі—
За мной ступалі крок у крок.

Сябе я думкай абнадзейваў,
Што я казалнік і прарок.

Прароцтвы гэтыя збыліся,
Збыліся поўнасьцю і ўсе.

Дык вось нядарам я маліўся,
Сустрэчнай праўдзе і красе.

Хоць шлях пяройдзены забыты
Для новых шляхаў і красы,—

Вітаю дзень я сонцам зліты
І новых песень галасы.

1925 г.

НУ, ЧАГО-Ж ХАВАЦЦА...

Ну, чаго-ж хавацца, ну, чаго-ж таіцца,
Калі ў сэрцы радасьць закружыла вірам,
Калі яно рвецца, рвецца ў шчасьця вырай
І сьмяецца ласкай красе-маладзіцы.

Выйду я на рэчку, выйду я на ўлоньне,
Каб спаткацца з шчасьцем, шчасьцем
веснавейным;

Погляд тады змрочны зацьвіце надзейна,
Скрозь туманны полаг гляне ў сваё сёньня.

А красы прываба, а красы прыгожасьць
Зазіе бляскам макавых пялётак,
На шляху к спатканьню ўжо ня стане ростань
Вось загэтым сэрца свае званы множыць.

Вось загэтым радасьць азіяла вочы,
Вось хачу загэтым быць бязьмерна шчырым,
І хачу я верыць ў свайго шчасьця вырай,
Куды ўжо імкнецца мой пагляд прарочы.

1925 г.

ЧАСТА МНЕ ГАВОРАЦЬ...

✓ Часта мне гавораць, што жыцьцё астыне

І адыйдуць ў вечнасьць год за год гады,

Але я купаюсь у жыцьцёвай плыні

І хачу быць далей вечна маладым.

У адну суцэльнасьць зьліўся я з прыродай,

А яна заўсёды—вечнае ў жывым.

Бураю жыцьцёвай, яе непагодай

Гоніць яна плыні к далям веснавым.

✓ І, набраўшы сілы ад яе мяцежнай,

Я змаганьня шляхі цераблю далей.

Край жыцьця шырокі—ня куток абмежны,

Ня зыбаньне хвалі ў брудным жарале.

А жыцьцё ёсьць мара—вечнае бурленьне,

І у ім купаюсь не адзіны я.

Патану—на зьмену зьмена пакаленьняў

Будзе шлях пракладваць на яго маяк.

І вось ў гэтай зьмене і у гэтай плыні

✓ Вечным карагодам кружацца гады.

І дарэмна кажучь, што жыцьцё астыне,—

Мне яно здаецца вечна маладым.

1925 г.

МАЕ НАДЗЕІ

✓ Ад крылатых думак, што ляцяць ў прасторы,
Я чакаю вестак новага жыцця,
Бо ня дарам зьяюць так прыгожа зоры,
Бо ня дарам звоняць струны пачуцця.

✓ І ня дарам сэрцу ёсьць дзе ў грудзях біцца—
Многа там прывольля, каб звінець, гучаць.
✓ Вось таму і шчасьце кожнай ноччу сьніцца,
Што душа раджае многа новых чар.

✓ Ужо ясьнеюць вочы, абсыхаюць сьлёзы,
Навальніц бязьвер'я нікнуць халады.
Распусьцілі лісьце белыя бярозы,
Дзе мае ступалі некалі сляды.

Ўжо ўбіраюць шлях мой новыя узоры.
І квяцісты сьцэле мураўка дыван,
І блішчыць мне сонца і, сьмяюцца зоры,
Хочуць нібы ў госьці да сябе зазваць.

1923 г.

НА СХОДЗЕ ДЗЁН

Бельлю апошняю вуліца беліца,
Буйных сьняжыначак лётае цьма.
О, ўжо нядоўга працягне мяцеліца,
О, ўжо нядоўга працягне зіма.

Хоць яшчэ сівер часінамі бэсьціца,
Ноччу палохае вуліцы ціш,—
Днямі-ж агністыя промені песьцяца,
Грэючы неба прасторную выш.

Штодня ўсё ніжай і ніжай спускаюцца,
Штодня мацнеюць агністасьць і жар,
Штодня адважней зямлі дакранаецца
Сонца—вялікі жыцьця гаспадар.

З ленасьцю, нехаця ўюцца і сьцелюцца
Роі сьняжыначак—толькі дарма,—
Їх ня ўтрымае ўжо болей мяцеліца,
Їх ня ўтрымае ўжо болей зіма.

Хутка, ўжо хутка пад ласкай праменнаю
Ўсе пазьнікаюць у хвалях яны,
Бо ўжо прыходзіць пара пераменная—
Чуцен ўжо подых і ласка вясны.

ЗАЦЬВІЛІСЯ...

✓ Зацьвілося ў нябесных прасторах
Залацістае сонца вясны.

Эх, звяняць маіх струн пераборы
Нясупынна і ўсё аб адным.

Паўтараецца даўняга росквіт,
І пяе, як даўней, салавей.

Распускаюцца ў сэрцы пялёсткі,
Кроў плюсоча у ім агнявей.

Сёньня хочацца выйсьці мне ў поле,
Сёньня хочацца выйсьці мне ў гай.

Мо' ня вернецца болей ніколі
Учарашняга злая туга.

Буду радасьць хапаць я ў абоймы,
Сам аддамся ў абоймы красе.

І ніхто маіх мар не пяройме—
Яны будуць са мною усе.

✓ Яны ў смугку мяне пакідалі,
Адавалі пачуцьці другім.

А цяпер мяне радуюць далі,
Стала бліжкім мне ўсё, дарагім.

✓ Дзесь-то рэчкі чутны пералівы,
Дзесь-то песьні чутны дзяўчат.
Сёньня ўсе, як і я, шчасьлівы
І ня хоча ніхто маўчаць.

1926 г.

МЯНЕ СЁНЬНЯ ВЕЦЕР...

Мяне сёньня вецер ня злуе, ня журыць,
Ён іграе зычна мне паходны марш,
Бо я парадніўся з громамі і бурай:

- ✓ Даўняга бясьсільля ўжо ў грудзёх няма!
Я акрэп у буры, загартован ў гарце,
Поўняцца адвагай сэрца і душа.
✓ Мне павевы буры—ласкавыя жарты,
А мой сум сардэчны—немая ціша.

І вось, запаліўшы ліхтары-паходні,
Вышаў я ў прасторы шчасьця пашукаць.

- ✓ Вецер дзьме паволі, вецер дзьме усходні,
І блішчыць мне з далі зорнасьць маяка.
Я іду на бляскі пасья цемры, дыму,
Яшчэ сьлед відзён іх, толькі—дзе-ні-дзе,
Але ўжо ў паходцы многа веры, ўздому,
А ў шуканьні шчасьця шмат ужо надзей.

- Мяне сёньня вецер ня злуе, ня журыць,
Ён іграе зычна мне паходны марш,
Бо я парадніўся з громамі і бурай:
Даўняга бясьсільля ўжо ў грудзёх няма!

1924 г.

Инд. 1953 г. БА 14510 ДР

ПА СЬЦЕЖКАХ РОДНЫХ

ЗАВІДАСЯ МЯЦЕЛІНА

Завідася мяцеліна ў косы
 І лівоніху скачы на полі.
 Сьцэле знаеў сьце белыя коўсы,
 Вечер сьвішча, вулка, каваліцы...
 Не пазнаць, дзе дарога, дзе межы,
 Усе зьлілася ў адзіную ністань.
 А мяцеліна сьцэлець і сьцэлець
 Ляцелам срабрыстых палёскаў.
 Дык гуляў на мяцеліна, ў полі,
 Заскакаў мне сьцэле мачкі ў косы,
 Ба арбаны і вяду сьцэлець
 І бугаўска ў тых дражэсках.
 Вечер, трай сьце весты і весты,
 Мехай струны сьцэлець,
 Повея рэктэры і пазыма,
 Хоць другому чагу пазыма.

РАЩЕВ ЯНІНА СІНЯ

ІІІ СІНЕЖКА РОДНИХ

Еи іграє зачиди мє паходим марит,
Бо в парадіи і вимєт і бурит,
Цауна блясьма у оку у грудіх пани,
Я акра у бурі, загарта у гарі,
Поунава адегай сєрца і душ,
Мє навєва бурі — засмані жарти,
А мє сум сєрдцині — нема ніч.

І нось, заплєши дїгєрє, паходит,
Вышау я в арєстєрє шчасєня пануєнє,
Вєцєр дємє паволі, вєцєр дємє усєнє,
І олішєнє мє в ялі вєдєнє мєнє.

Я іду на бляскі пасьєлє цєрє, цєрє,
Ячє сьлєд вїдєлє іа толькє — дємє мє,
Алє жо в охлєдє мнє вєрє, вєрє,
Я в мнє шчасєнє шчасєнє шчасєнє мєнє.

Мє дємє вєцєр лє хлєс, нє дємє,
Еи іграє зачиди мє паходим марит,
Бо в парадіи і вимєт і бурит,
Цауна блясьма у оку у грудіх пани,

1000000

ЗАВІЛАСЯ МЯЦЕЛІЦА...

Завілася мяцеліца ў косы

І лявоніху скача на полі...

Сьцэле сьнег свае белыя кросны,
Вецер сьвішча, гуляе, сваволіць...

Не пазнаць, дзе дарога, дзе межы,—

Ўсё зьлілося ў адзіную постаць...

А мяцеліца сьнежыць і сьнежыць
Легіёнам срабрыстых пялётак.

Дык гуляй-жа, мяцеліца, ў полі,

Заплятай мне сьняжыначкі ў косы,

Бо люблю я тваё сваявольле

І бялявасьць тваіх пракосаў.

Вецер, грай сваю песьню вясельля—

Няхай струны сьмяюцца, скавычуць!

Повен радасьці я пахмельлем—

Хоць другому магу пазычыць!

СЬНІЦЦА МНЕ ДАЛЁКАЕ...

Сьніцца мне далёкае,
Сьніцца часам блізкае,
Як сьняжынка—лёгкае,
Як зара—вячыстае.

Даль зіея промінам,
То расою бліскае.
Толькі жыцьце стомлена
Ды дарога сьлізкая.

О, дайду да мэты я,
Сабяруся з сілаю.
Песьні недапетыя
Радасьць з сэрца выліе.

Жыцьцё бровы чорныя
Хоць, як ноч, насупіла,
А шляхі-ж прасторныя
Ўжо нага пратупала.

1926 г.

ІДУ МЯЖОЙ...

Іду мяжой між ніў багатых,
Адзетых вэлюмам красы,
А дзесь пяюць жанцы-дзяўчаты,
Ўліваюць ў сэрца галасы.

А скрозь калосікаў праборы,
Што шчыра вецер расчасаў,
Зіяюць васількоў узоры,—
Мяне кратае іх краса.

✓ Кратае, ласкаю трывожыць, —
Ўзбуджае мой былы задзёр...
Люблю насыпелы пах я збожжа
І песьняй ўзбуджаны прастор.

1924 г.

РОДНЫЯ ГОНІ

Вось яны родныя гоні—

Радасьць былая мая.

Ўспомніў яе я сёньня,

Сёньня яе я сваяк.

Годы мяне кружылі,

Кідалі гэтак і так,—

Кроў не астыла-ж у жылах,

Ўшчэнт не змарыла слата.

Зноў я вярнуўся к прасторам—

К родным забытым шляхам.

Мне маяком былі зоры,

Прыстанай—хаты страх.

Шчыра яна прыгарнула

Блуднага сына—мяне.

Ўсё, што было і мінула,

Стала мне ноўю зьвінець.

Сёнья я ўсім ў захапленні,
Усё мне ўспамінкі нясе.
Быў я і буду сумленным
К гоням і роднай страсе.

Хіба забыць можна тое,
Тое усё, чым я жыў?
Вечна яно, залатое,
Будзе мне голаў кружыць.

Будзе валашка ўплятаца
Густа у бель валасоў,
Будзе заўсёды здаваца
Песьняю шэпт каласоў.

Будзе ў спатканьне і ростань—
Колькі іх стрэну ў жыцці—
Сьніцца мне родная постаць,
Будзе валашка цьвісьці..

1926 г.

У Л Е С Е

I

Раскінулі дрэвы даўжэзныя цені,
А лес неўгамонна шуміць і шуміць...
О лес мой зялёны, мае лятуденьні
У гоман, у шум свой прымі!

Няхай я здалёку здаюся чужынцам,
Але я цябе не забуду.
Ў кустох тваіх колісь зьбіраў я ажыны,
Суніцы зьбіраў і грыбы.

Тваёю гамонкай і шумам зялёным
Будзіў я нямала надзей і трывог
І песьню сваю пра цябе аж да сёння
Я высьпеваць, скончыць ня мог.

Усё яшчэ песьцяць цяпер, як і колісь,
І шум твой галосны і цень.
І я не забуду, павер мне, ніколі
Пра дзень твой ўчарашні—мой дзень.

Цябе паламала ўжо шмат завіруха,
Ніхто ад яе не ўсьцярог.
Маё тваю радасьць падслухала вуха,
Як стаў на зялёны мурог.

І рад-я бясконца, што быць давялося
Ў зялёнай густоце лясной,
Хоць, праўда, ўжо хутка падкрадзеца
восень

І новым апране цябе дываном.

Ўжо гэтае сёньня адчуць нават можна,
Ўжо бачу, як хвоі згінаюць свой стан.
Ім вецер іначай, ўжо болей трывожна
Пяе гуля-ля, гута-та.

II
Прышоў сказаць табе апошняе даруй,
Прышоў пачуць знаёмы шэлест падзі.
Мне сумна без цябе, як сумна песьняру
Сьпяваць камусь аб ўласнай сваёй здрадзе.
А толькі я ня здрадзіў табе, не і не,
Я вечна жыў і жыць хачу табою.
Затым вось так і жальба моцна сэрца мне,
Затым не разьвязацца мне з журбою.

Сумую сёньня я, ня весел сёньня ты...
Адкуль такая надышла самота?
Пра ростань і апад пяюць твае лісты,
Махаючы прыгожай пазалотай.

Шкада мне усяго. Бясконца як шкада
Тваіх лістоў, што шумам будзяць цішу.
Хоць набяру ў запас з сабой туды у даль
З бяроз лістоў, а з хвой і елак шышак.

Ў трывозе час маёй ці ў час маіх надзей
Сябе ўспамінкам добрым буду цешыць,
А шышкі і лісты прыцісну да грудзей,
Каб быць бліжэй хоць мыслямі да лесу.

Капыль, 1926 г.

РАДЗІМА

Далёкае мне галаву ўскружыла...
Сягонья хочацца мне ўсё, усё абняць.
Я помню час—кіпела кроў у жылах;
Аб ім цяпер яшчэ ў душы зыкі зьвіняць.

Прайшлі гады, а з імі шмат мінула
І разам распачных і радасных часоў,
Астаўся-ж я яшчэ з душою чулай,
Хоць і з капой сівых на цем'і валасоў.

Затое стаў больш чулым да ўспамінаў,
Што вельмі шмат забыў. Цяпер гляджу ізноў
На ўсё, на ўсё. Я рад, што на айчыне,
Я рад, што п'ю ізноў заздраўнае віно.

Ўжо тут цяпер шмат адбылося зьменаў:
Густы, мой любы, сад на многа парадзеў,
Струхлелі ўжо у хаце маёй сьцены,
Ніхто ў капліцу больш маліцца ня ідзе.

Каштан шуміць, як і даўней бывала,
Да хаты ліпа больш схіліла галаву,
А клены й ясені красуюцца удала—
Ўгару растуць яны, пышнеюць і жывуць.

Вярба ушыр больш разгарнула ралы
І вабіць, і заве, каб прытуліўся ў цень.
Калісь яе рука мая саджала,
Калісь яе я шчыра песьціў ноч і дзень.

А там стаяць кудравыя бярозы,
Пільнуюць хлеў стары, пільнуюць і гумно
І на руіны іх ліоць, здаецца, сьлёзы,
А мо' за даўнаснасьць сплятаюць ім вянок.

Гляджу ў вакно, а лісьці мне шапочуць,
Аб многім бліжнім мне гавораць шмат яны.
Да іх мае няспынна прагнуць вочы,—
Яны напамнілі пра дні маёй вясны.

Пра радасьці і мой дзіцячы лепет,
Пра першы крык душы і сэрца раньні звон,
Калі я, як яны, а можа нават лепей
Ў прасторы слаў свой гучны перазвон.

Я рад ўсяму і разам з тым дзіўлюся,
Што хутка тут усё зьмянілі бегу дні:
Адно есьць моль або цярэбіць вусень,
Другое радасьцю і песьняю зьвініць.

Мне ўсё, усё тут дорага і любя—
Руінасьці хлявоў і гмашыстасьці дрэў.
Ўсё зараз да сэрца прыгарнуў-бы,
Бо за яго калісь душою я хварэў.

Цяпер малым здаволен я бываю,
Што хоць і ў рэдкі час, а ўсё-ж бываю тут
Што кожны раз я песьняй апяваю
Мой дарагі, мой любы, блізкі сэрцу кут.

Капыль, 1926 г.

УСЁ, УСЁ ПАЎСТАЛА ПРАД ВАЧЫМА

Усё, усё паўстала прад вачыма,

А блізкае больш стала дарагім.

Бязрозка шле паклон—нібы дзяўчына,

Стуліла рэчка плечы-берагі.

А лес шуміць—шле прывітаньне другу,

✓ А кожны куст прытулак мне дае.

Пазналі вы бяздомка, валацугу,

О, родныя, о, мілыя мае!

✓ Вось гэта ўсё ня здрадзіць мне ніколі,

Бо гэта ўсё—аб чым баліць душа.

І вось цяпер, калі цвітуць куколі,

Сябе к маўчаньню нельга прымушаць.

✓ Сьпяваць хачу падобна гэтым клёнам,

Што нада мной раскінулі шатры

І воблікам чаруюча-зялёным

Завуць мяне, каб сьпеў іх паўтарыць.

Прыпомніў ўсё: што ёсьць і што мінула,
Я рад ўсяму, што можа ўскалыхнуць,
І сэрца і душу прыхільна, чула...

Я тут калісь спаткаў адну вясну,

Яна, на жаль, ўжо больш не паўтарыцца,
Яна з жыцьця ўжо выбыла навек.

Але пакуль ёсьць месца сэрцу біцца,
Датуль яе я пешчу ў галаве.

Датуль яна, як каласамі постаць,
Мігцеца будзе дзень і ноч ў вачах,

Пакуль сам буду жыць і радавацца росту
І кожны крок жыцьця змаганьнем
адзначаць.

Капыль, 1926 г.

ЗАЦЬВІЛА ВЯСНА...

Зацьвіла вясна-красуня

На пацеху сяйбіта.

На палетках зелень руні

Распаўзлася тут і там.

Тут і там відно раздольле,

Радасьць ўсюды—там і тут.

Ці у хаце, ці у полі—

Роўна вабіць кожны кут.

Пасьля доўгай зморы-сьцюжы

Стала горача душы,

А затым я сёньня дужы,

Каб абняць прастораў шыр,

Каб ляцець на крыльлях мараў,

Ап'яняцца ад красы

І хапаць жыцьця удары,

Слухаць шчасьця галасы.

Я сягонья выйду ў поле,
Выйду я на папавы.
Мне вясна дае раздолье,
А натхненне—шум травы.

1924 г.

ПРЫГОЖАЙ ПЕСЬНЯЙ Я ЎСТРЫВОЖАН

Прыгожай песьняй я ўстрывожан,
Ўстрывожан я яе красой,
Яна адвагай сілы множыць,
Яна жывіць жывой расой.

Як на прадвесні першым пахам
Расвет п'яніць хмяльным віном,
Так акрыляе сэрца ўзмахі,
Так хоча радасьці яно

Ад песьні гэтай, што ліецца
Крыніцай жыватворчых вод.
Нядарам так жыцьцё пляецца
У стройны, злучны карагод.

Эх, песьні, песьні маладосьці!
Вы—шэлест радасьці ў цішы!
Таплю я ў вас ўсе крыкі злосьці,
Што часам месьцяцца ў душы.

1923 г.

БЛІЗКІМ І РОДНЫМ

В. П.

Слышачы, мілае сьвязанкі
Мяе ты сэрца раздзіліла,
Цябе мы толькі я забачыў,
Здалася ты мне родней, мілае.

Бліснула ты, як сонца з хмары,
Вясной прастор азаліціла,
І жось к табе, к табе усё жары
Науанная рэчыца з вясёлай сьмаі.

Хоць планеты многія планеты,
Хоць часта сэрца і галаксіі,
Але я рад, што быць можа
У жыцці мне рэка дарагога.

Свайх падары я ўсё гэта ўста
Каму аддаў і не вярнуўу,
Пітань на вачах адна трымаці—
Усё жось у тым жа назімаю а.

ЕЛІЗКІМ І РОДНЫМ

ПРЫЛОЖАЙ ПЕСЫНІ Я УСТРЫВОЖАН

Прогоняй песьняй я ўстрывожан,
Устрывожан я на хрэсці.

Яна адвагай сілы жножыцы,
Яна жыцьцём жывай расой.

Як на пралёсныя перацім пахам
Раскае дзіньць хвалёным тымом
Так дрымае сэрца ўзмахі,
Так хоча радасны яно.

Ад песьні сагай, што зьявіла
Крыніцай жыццэтворчыя роды
Надарам тае жыцьцё знаёмое
У стобнае, агульнае карагод.

Эх, песьні песьні жываго сэрца
Вы — аднаст радасны ў душы
Таліб я ў вас ўсе крывы жноскі,
Што сьматрае мільяны ў душы.

В. П.

Сьпявачка, мілая сьпявачка!
Маё ты сэрца раздваіла.
Цябе як толькі я пабачыў,
Здалася ты мне роднай, мілай.

Бліснула ты, як сонца з хмары,
Вясной прастор азалаціла.
І вось к табе, к табе ўсе мары
Няўпынна рвуцца з новай сілай.

Хоць песьні многія прапеты,
Хоць часам сэрца і галосіць,
Але я рад, што быць поэтам
Ў жыцьці мне рана давялося.

Сваіх раздаў я песень многа.
Каму аддаў і як патраціў,—
Пытаць ня варт. Адна трывога—
Усё магу ў жыцьці назваць я.

Твой гэты сьпеў—мае напевы,
Мае далёкія ўспаміны.
Ты ўскалыхнула іх навевам
Мне роднай песьні, песьні мілай.

Ёсьць мера сэрца захапленьню,
Ёсьць мера кожнаму жаданьню.
Ня думай ты, што я твой пленьнік—
Я не плачу нікому дані.

1926 г.

✓
М. ГУРЛО

Сёння ў сэрцы звоніць радасьць,
Ў ім палаюць агняцъеты.

Ты мне, любая, ня здрадзіш?

Ты ня здрадзіш, ты ня здрадзіш

Песьні шчырага поэты.

Што было, таго ня будзе:

Сум зьмяніла песьня-радасьць.

І хвалюе мае грудзі,

Мае грудзі, мае грудзі

І прыгожасьць і прынада.

Сон мой збыўся, твой—таксама.

Ўспомні ты наш дзень спатканья—

Тады жыта каласамі,

Каласамі, каласамі

Нам шаптала прывітаньні.

Тваё сэрца боль адчула,

А маё—адну трывогу:
Ці ты будзеш шчыра-чулай,
Шчыра-чулай, шчыра-чулай,
Каб ступіць на шлях-дарогу,
На якую сталі сёньня?

І прыбоі і адбоі
Сёньня ў сэрцы моцна звоняць,
Моцна звоняць, моцна звоняць
Пра жыцьцё маё з табою.

1926 г.

З ЁЮ Я СПАТКАЎСЯ

З ёю я спаткаўся, як цьвілі вяргіні
У садох Каўказа у сьпякоты дні.
Агонь загарэўся ў яе вочах сніх,
А у маім сэрцы звон струн зазваніў.
Ў яе запытаў я, куды шлях трымае,
Як сама завецца, чаму тут адна?
Расьцьвілася кветкай, кветкай ў пору мая
І сказала ціха: хіба не пазнаў?
Моцна я здзівіўся, а пасьяя успомніў,
Што яна мне блізкая, мо' нават радня.
З ёй калісь-то разам засявалі гоні,
Дзе цяпер напеўныя песьні жней зьвіняць.
І таму ня дзіва, што адчуў я радасьць
І што ў вочах сніх агонь зазіяў.
Яна мне, сустрэчнаму, дала шмат парадаў.
Гэта была мэта—мар маіх маяк.
І пайшоў я з ёю простаю дарогай,
Сьцежкай неразлучнай цераз горы ў сьвет;
Нас паабступілі сьпелых ніў разлогі,
Каб спаткаць у новым жыцьця харастве.

Кіславодзк 1925 г.

Н. Н. Сапожук - 9-88.

КАСТУСЬ КАЛІНОУСКІ

З агнём ў вачах, з душою брата,
На вуснах з клічам вызвалення
І ў сэрцы з прагай захаплення
Ён з вёскі ў горад, з кузьні ў хату

Ішоў па землях беларускіх
І, як прарок, прарочыў людзям—
Сваім братам,—што шчасьце будзе,
Што на шляхох на гэтых вузкіх,

Дзе ўсё застынула ў тумане,
Няма прастору дзе для волі,
Дзе чутны стогны, енкі, болі,—
Вялікі гмахам шлях змаганья.

І сам, узяўшы меч вялікі,
З дружнай вернаю па працы
Пайшоў за вольнасьці змагацца,—
Дрыжэла панства, як і ўсякі,

Хто быў ня згодзен з ім у мэце,
Хто вораг быў сваёй краіне.
Нядарам помніць аб тым сыне
Маць-Беларусь і ўсе на сьвеце.

І зацягнулась бойка доўга,
Бо вораг моцны быў, трывалы.
Але што далей раць дрыжала—
Расла варожая трывога.

✓ — Браты, за намі перамога!—
Зычэў той вокліч, нібы рэха,
І адгукалась шчасьце сьмехам
Паўздоўж змаганчаскай дарогі.

✓ Будзіла веру навальніца,
Ўліваўшы ў мора сьвежасьць плыні.
— За лепшы лёс сваёй айчыны,
Браты, мы будзем далей біцца!

2 Ліецца кроў на землях нашых,
Адрэзаць хочуць ў нас айчыну
Паны, абшарнікі, чужынцы,
І пот, і кроў нашу забраўшы.

А. В. Радзюк п. 391.

— Браты, ці аддамо,—што наша?
Не адамо—здабыць павінны,—
✓ Так адгукаўся кліч арліны,
✓ Высока сьцяг чырвоны ўзняўшы.

Але змаганца лёс заклёты
Сачыў з намыленай вярхоўкай,
І ў час начны пад сховаў змроку
Пятлю на шыю ўзьдзелі каты.

І ў часе блізкага скананьня,
Калі жыцьця лічыў хвіліны,
Ён не забыўся аб краіне
І кліч гукаў вясьці змаганьне.

✓ Апошні ўздых—яго ня стала,
Але той першы ўздым адвагі,
Што быў збавіцелем ад смагі,
Вярхоўка ката не адцяла.

ПАМ'ЯЦІ ШЭЎЧЭНКІ

Стогне Україна ад гэтманскай раці,
Ад крыві чырвонай ўсьпеніўся Дняпро;
Затужыўшы моцна аб каханай маці,
Ён ліе па сьвеце сьлёзы-серабро.

Вось стаіць ля плоту топаль-Кацярына,
Рве на сабе косы, горкі лёс кляне.
Вось валы—дастатак: помач селяніна—
Чалавек чужацкі ўдаль кудысь жане.

* * *

А з садоў вішнёвых льюцца кобзаў зыкі,
Заклікаюць к помсьце за гвалтоўны здзек.
І чуён там голас змагара-музыкі:
Выйдзі для змаганьня вольны чалавек!

Але гэты словы кат ліхі падслухаў
І загнаў старога у сыры вострог,
Каб аслабіць целам, абязмоцніць духам
І паставіць ўздому вольнаму парог.

* * *

Толькі кліч кабзарскі нёсься гучна ў далі,
Прабіваўся ў гушчы, як вечавы звон.

На начлезе хлопцы неяк зажадалі
Адгадаць, што значыць кабзароўскі „сон“,

А жанцы ўступілісь за зьдзек Кацярыны
І змагацца сталі за свае правы.

А пасья на шлях свой стала Украіна.
У стэпу шырокім чуцён шум травы:

Да магілы бацькі там ідуць сьлед к сьледу
Ды раве равучы бунтаўшчык Дняпро.

Кабзара ён добра помніць заповеды,
Бо яму калісьці даў ён свой зарок.

1924 г.

У МАІМ СЭРЦЫ...

(Сястры Н. Гурло)

Ў маім сэрцы ёсьць месца для многіх,
Але ты мне мілей за усіх,
Бо нядарма так многа трывогі
Я па сьвеце з сабою насіў.

Ты і я—мы цяпер адзінокі:
Ўсю сям'ю загубіў лёс злы...
А загэтым з журбой сінявокай
Мы зьвязалі жыцьця вузлы.

Ты калісь, падзіцячаму рэзвай,
Падыходзіла часта ка мне,
І твой голас з усьмешкай прарэзьлівай
Нібы струн пераборы зьвінеў.

Ты ня помніш ўжо, мусібыць, мацеры?
Бо дзіцём ты была яшчэ,
Калі сьлёзы па ёй, як пацеркі,
Расыпаў я з жалобных вачэй.

Бацьку помніш. У час яго восені,
Калі адцвітаў жыцця мак,
Ты яму сваю шчырасць падносіла,
Хоць была і дзіцем сама.

Перад самай хвілінаю сьмерці
Ён, казалі, мяне ўспамінаў;
Я тады валачыўся па сьвеце—
Ня пушчала дахаты вайна.

Пасьля бацькі памерла Гануля,
А за ёю абодвы браты,
Што зьнізала шалёная куля;
Засталіся адны—я і ты.

Нас таксама злы лёс рэзнуў востра,
Нашы сьцежкі—далёкі маяк,
Шляхі нашы заблытала ростань...
Я яе не забуду ніяк.

Менск, 1925 г.

У. ДУБОУКУ і А. ВОЛЬНАМУ

Як многа крыўды, як мала слоў...

(Дубоўка—„Апошняя песьня“)

Вы не сьпявайце апошняй песьні,
Калі і першых яшчэ ня шмат,
Вы ня губеце шляхоў прадвесні
Затым, што ў сэрцы пяе зіма.

Як трэба будзе, сам абарвецца
На ліры вашай акорд-напеў,
А покуль б'ецца ў грудзях сэрца,
Сьпявай з вас кожны, як раней пеў.

Вясна і лета, вясна і восень
Жыцьцё ня могуць заліць смугой.
О, я ня веру! мо' й вам здалося,
Што вашы песьні глынуў агонь.

Менск, 8-IX—1925 г.

ЯКУБУ КОЛАСУ

(На 20-годзьдзе яго літаратурнай працы)

І расла валошка, і цьвілі куколі,
І балела сэрца ў распачнай цішы.
Не глядзеў, здаецца-б, на абшары поля,
Дзе заўзята пырнік збажыну глушыў.

І было самотна, надта было горка,
Было многа крыўды, было многа сьлёз.
На шляхох шырокіх, на шляхох прасторных
Нейкай зданьню чорнай паўставаў злы лёс.

Толькі не палохаўся тых праяў сьайбіт наш,
Не здаваўся ў крыўдзе, злу наперакор:
Ўсё зярняты кідаў ў ролю рукой спрытнай,
Ўсё вачыма мераў далячынь-прастор.

Чырванелі ўсходы, руні зелянелі,
Красаваўся колас, наліваў наліў,
А на ліры звонкай струны гымн зьвінелі
Пра красу і плённасьць нашае зямлі.

Хто тады ня бачыў шырыні, раздольля,
Хто тады ня ведаў нашае красы,
Той пачуў, убачыў, як шумяць на полі,
Як ўгару глядзяца веліч-каласы.

1926 г.

СЯРОД НАС...

Сярод нас шмат вясёлых і сумных
Па настройах і шэптах душы...
Але кожны ударам па струнах
Можа даль і прастор варушыць.
Кожны верыць у нешта сьвятое
І ня можа жаданьняў спыніць.
Дзесьь рунее руно залатое,
Дзесьь гараць запаведаў агні.
Ўжо загінула шмат і загіне
На прыступках сьвятога сьвятых.
Їх зьмянілі і зьменяць другія,
Як зьмяняюцца дрэваў лісты.
За мінулае цяжка і горка,
Што адцяла так многа красы;
Але сьцэлецца шлях нова-зорны,
Ткуцца новых прыгод паясы.
Мы ступілі на шлях той сягонья,
Заўтра прыдзем ў сьвятое сьвятых.
Няхай струны галосныя звоняць
Аб днёх радасьці, днёх залатых.

1925 г.

ЧАКАЮ Я ЛІСТОЎ...

Чакаю я лістоў, сэрца моцна звоніць,
Каб як мага хутчэй адказ мне твой пачуць.
Цьвілі калісь красою нам півоні...
Чакаю я лістоў, і сэрца моцна звоніць:
Ці скажаш шчыра ты, чым раны залячу.

Я сам ня ведаю. Цьвілі калісь півоні,
І песьню радасьці тваю калісь я чуў;
Яна зьвінела мне, як блізкае сягоньня...
Нядарам сэрца і дагэтуль моцна звоніць
І ўсё аб тым адным, чым жыў і жыць хачу.

Цяпер здаецца мне, штоты ўжо ўколеш здрадай,
І для мене твайго ня стане хараства,
Яно-ж было маёй прыхільнасьці прынадай
І заклікала ў даль, як зыкі сэрэнады,
А разышліся мы. Паслала ростань твань.

Так, ты забула ўсё — яно навек мінула...
А ўсё-ж-ткі з памяці ня выганіш таго,
Што ціхай радасьцю жыцьцё маё кранула
І посьле водгуку на вокліч сэрца чулы
Пяшчотна-ласкава кранулася твайго.

1925 г.

КАВКАЗ 3 КРАИНЫ ГОР

Давно об крае известном слышу,
Хансу и Батыш, край чар — Кавказ,
Дзе Демян хажиса з красой-Тамарой
Визі аб жывой чароўны сьвэц.

Цяпер стаю я на мяжы ў шэра
З красой абшараў, нібы абрус,
Адуць адрэй мне зор, Пашагор,
Адуць адзін мне сілы Эдгарыс.

Я пачаў сямі ў чароўным мясці,
Дзе зыраць сонца удзель бача,
А зночы вядер зурной іграе
Ды мясці волег прарысцы іна.

Прастор пудоўны імаг рэаліза жунка,
У шчы у сэрца ён узале жонка,
Між гор бруіна, жунка Падмурак —
Ніколі ўнікае яму жонка.

КАУКАЗ

Даўно аб краі я гэтым марыў,
Хацеў я бачыць край чар—Каўказ,
Дзе Дэман колісь з красой-Тамарай
Вялі аб жыцці чароўны сказ.

Цяпер стаю я на вышы ўзгор'я
З красой абшараў, нібы абрус,
Адкуль відзён мне ўзор Пяцьгор'я,
Адкуль відзён мне сівы Эльбрус.

Я повен сілы ў чароўным краі,
Дзе зырка сонца ўдзень пячэ,
А ўночы вецер зурной іграе
Ды месяц полаг празрысты тчэ.

Прастор цудоўны шмат родзіць думак,
Улівае ў сэрца ён сілы шмат.
Між гор бруіцца, журчыць Падкумак—
Ніколі ўпынку яму няма.

З-пад гораў рвуцца упартай плыньню
Руччы-крыніцы жывой вады,—
Калі нап'ешся—боль сэрца гіне
І гіне змрочнасьць нямой жуды.

І вось я повен усім сугуччам,
Што тут разліта, што тут жыве.
І сьпее, сьпее напеў жывучы,
А радасьць песьні сьпяваць заве.

Заве і кліча, як постаць жніва.
Здаецца, колас паклон мне б'е.
Вярнуся хутка я к роднай ніве
І к новай працы й барацьбе.

Кіславодзк, 1925 г.

ЗУРНА

Ах, зурна! Гэта—тая-ж жалейка
У непадкупным яе харастве.
Вабіць соладам, шчырасьцю нейкай,
Зыкам новым, нязнамым заве.

Нешта лезе знаёмае ў вушы,
Мне здаецца—жалейка з лазы
Расчыняе прад кімсь сваю душу.
Ах, люблю і цяпер гэты зык!

Многа часу ужо прамінула,
Многа плыні унеслі вады.
Разьвітаўся я з вёскаю чула
І пайшоў вандраваць ў гарады.

Ўжо ня чую жалейчных сьпеваў я,
На жалейцы забыў іграць сам,
Ўжо ня шэпчаць калосьсі мне сьпелыя,
Ня зьвініць мне у лузе каса.

Давялося мне быць ў краі чараў,
Дзе узвышшы усьнежаных гор
Зорка сочаць нямыя абшары.
Тут пачуў я зурны перабор.

Ён мне здаўся прыгожым і блізім,
Як жалейка ў губах пастуха,
Калі ён, як натхнёны музыка,
Можа разам іграць і ўздыхаць.

Кіславодзк, 1925 г.

ЗЫКІ ЗУРНОВЫЯ

Зыкі зурновыя—зыкі мае вы,
Вы—майго сэрца званы,
Вы—маіх думак і мар перапевы...
Ў вас я падслухаў і росквіт вясны,
 І бур векавыя маланкі, грывоты,
 І ціхую радасьць, і ўзбураны гнеў.
У вас я знаходзіў прастор і ў самоце,
 І разам я з вамі дзікарскі зьвінеў.
І разам я з вамі, пад чараў уздыхі,
Далёкі, нязнаны, чужы,
Да прыкрасьці, можа, нясьмелы і ціхі,
Душою імкнуўся ў свае рубяжы,
 Дзе чуюцца шум векавечнага бору,
 Дзе сьцелюцца шыры палёў і лугоў,
 Дзе чутны мне родныя струн пераборы.
Там шмат ўжо наставілі стромкіх стагоў.
Там жыта хістаецца морам зыбучым,
Там краскі цьвітуць не такія, як тут.
Ад вас я набраўся надзеі жывучай,
Ізноў каб вярнуцца ў свой кут.

Кіславодзк, 1925 г.

НА ГОРАХ РАЗЬЛЯГАЮЦЦА ХМАРЫ

На горах разьлягаюцца хмары,
Лебядзіную сьцелюць пасьцель
Для міўічнай, для стройнай Тамары.
Залунала пярыстая бель.

Вось выходзіць і Дэман аднекуль,
Загарэлася ласка ў вачах.

Да Тамары, да стройнай паненкі
Ходзіць ён кожны раз па начах.

Але цьвёрдая ў веры Тамары,
Непадкупна на ласкі яго.

Як угледзіць, хаваецца ў хмары
Ці ў рашчэліны ўсьнежаных гор.

Вось цяпер яна ў воблачнай сіні
Прытулілася ціха да скал...

Дэман дарма патраціў час—кінуў.
Дзесь заплакаў, заенчыў шакал.

Вось і раница ўсходзіць бяззычна,
Сонца ліжа усьчужанасьць гор.

І зурна пералівам музычным,
Варажбітна ўзбудзіла прастор.

Кіславодэк, 1925 г.

САЗЭНДАР*)

Сазэндар сваю песьню заводзіць
Пра каўкаскія ночы і дні,
Пра крыві ў сваім сэрцы разводзьдзе,
А зурна яму ўторыць-зьвініць.
І сплятаецца музыка з песьняй,
І зьвіняць яны ў змрочнай смуге.
Вечар поўніцца пахам прадвесьні...
На спатканьне лязгінка ідзе,
А там горац, пакінуўшы стада,
Лёг на ўзвышшы спачыць да зары.
Вецер ціхенька шэпча пра радасьць.
Месяц горы пачаў серабрыць.
✓ Сазэндарскае песьні пяшчота
Разьлілася па жылах віном,—
Адцураўся свае я самоты,
Ў сэрцы радасьць прачнулася зноў.
Кіславодзк, 1925 г.

*) Сазэндар—каўкаскі музыка, сьпявак.

А Д В Я Ч О Р А К

За горы сонца хавае косы,
Прасторам шэпча: спакойнай ночы.
А хмары, хмары, нібы пракосы
Кладуцца роўна на скал адкосы.

Іх вецер ціхі чуць-чуць гайдае,
Нібы адзеньне з шаўковай ткані.
Зіе зорка, ў прастор гадае:
Яна кагосьці жджэ, выглядае.

Яна глядзіцца і пільна сочыць,
Калі з-за хмары ёй месяц гляне,
Каб разам ціха шаптацца ўночы
І слухаць песьні і сьмех дзявочы,

Што льюцца ў далях пад званы тары,
Пад ўздыхі цёплай каўкаскай ночы
І родзяць думкі і родзяць мары
Пад званы сэрца—жыцьця удары.

1925 г.

НОЧ У ГОРАХ

Ноч—чароўніца спусьцілася ціха,
На горныя высі раскінула шаты.
Вось чутны яе прымірэнчыя ўздыхі.

А месяц адзеўшыся ў срэбныя латы,
Прастор аксамітны чаруе, варожыць.

Ўсе горныя высі—як міт або казка.

Ўсё стройна сплялося ў малюнак прыгожы,

Ўсё песьціць і вабіць нязнанаю ласкай.

Нядарам у цішы вась гэтае ночы,
Што горы адзела адзеньнем срабрыстым,
Ня хочацца думаць самкнуць свае вочы,
Ня хочацца траціць уздым урачысты.

У сэрцы кроў моцна плюскоча, бруіцца.

Іду я між гораў знаёмай пуцінай,

Іду, ня журуся, хоць сам—чужаніца.

Мяне не палохае клёкат арліны,

Які незнаёмы, як буславы клёкат
У нашай ці ночнай, ці ранішняй цішы.

Хачу я забрацца на горы высока,

І лезу ўсё вышай, і вышай, і вышай.

1925 г.

ПАМ'ЯЦІ ЛЕРМОНТОВА

Вось тут, вась тут сярод красы,
Абвітай чарамі туману,
Вось тут, дзе гоманам лясы
Адвечных дум трывожаць раны,—

Тут колісь-то ў начной цішы
Сышліся два на паядынак:
Ў адным вітала волі шыр
Ды дух высокі, сакаліны.

Другі—быў проста пустата,
З душою нізкаю—жабрачай.
Ён зданьню чорнаю паўстаў,
Шлях першага крывёй адзначыў,

Той шлях—вялікі шлях жыцця,
Што многім ўзьняў к прастору крыльлі,
А ў многіх іх зусім адцяў,
Каб лёт нікчэмны супынілі.

✓
І помсты злосная рука,
Навёўшы рулю пісталета,
Пад стогн жалобны Машука
Прабіла сэрца у поэта.

Вось тут цяпер каля гары,
Абросшай ліпамі і клёнам,
Пры бляску сонца і зары
Стаіць самотна белы помнік.

Машук, 1925 г.

РАЗЬВІТАНЬНЕ

Разьвітаньне вам, горы Каўкаскія,
І крыніцы жыцьцёвай вады!
Надаралі вы цёплаю ласкаю,
Варушылі вы ў сэрцы уздым.

Захапляўся я воляй арлінаю,
Захапляўся прыгожасьцю чар.
А цяпер ужо за кожнай хвілінаю
Адчуваю, што я—не ўладар,

Толькі госьць, час якога ўжо скончаны,
Жыць якому хвіліны—ня дні.
Вось таму я так моцна ўсклапочаны,
І ў душы разьвітаньне зьвініць.

Шмат чаго перажыць давлялося мне,
Шмат чаго і ня зьведаў яшчэ,
Але сэрца зьвініць сугалосьсямі
Усё ямчэй, і ямчэй, і ямчэй.

Разьвітаньне, кажу я, астатняе
І таму, к чаму толькі прывык,
І таму, што уцехаю братняю
Адганяла мой сум з галавы.

Гэта сон, гэта—мара салодкая,
Што так ціха, бяззычна прайшла,
Што ў крыві забурліла паводкаю
І у сэрцы адбітак знайшла.

Рад я, рад усяму перажытаму—
Непакойна-буйному, цішы...
Я вярнуся к шляху свайму бітаму,
Раскажу я пра гэтую шыр.

Раскажу я пра зыкі зурновыя,
Пра буйной весялосьці размах.
Панясу ў Беларусь песьні новыя,
Няхай іх прасьпявае сама.

Чараваўся лязгінкі я скокамі,
Ад якіх уздрыгала зямля,
Плакаў часам сьлязамі я горкімі,
Чуўшы песьні пра Шаміля.

Песьні гэтыя—помста мінуламу,
Што ўціскала і захад і ўсход.
І цяпер сэрцу кожнаму чуламу
Тых, хварэў хто за край і народ,

Надыходзяць часіны вялікія—
Ўспомніць, хто іх змаганец, гэрой.
І нясецца праклён—песьня дзікая,
Разьвітальная з тэю парой.

А цяпер шлях цяжкі ўжо пяройдзены,
Ужо зьнялася з пагляду чадра!
Я зрабіў ў гэты край уваходзіны,
І ўсяму я дзіўлюся і рад.

Разьвітаньне вам, горы Каўкаскія,
І крыніцы жыцьцёвай вады.
Буду помніць надоўга ўсе ласкі я,
Толькі быць-бы, як вы,—маладым.

Кіславодзк, 1925 г.

З Ъ М Е С Т

Стар.

Радасьць

Ну, засьмейся	5
У палеткаў-красы	6
Пралескі	7
Хіба ў зіме	8
Праплыў я шмат	9
Ну, чаго-ж хавашца	10
Часта мне гавораць	11
Мае надзеі	12
На сходзе дзён	13
Зацьвіліся	14
Мяне сёньня вецер	16

Па сьцежках родных

Завілася мяцеліца	19
Сьніцца мне далёкае	20
Іду мяжой	21
Родныя гоні	22
У лесе	24
Радзіма	27

Міхайлаў

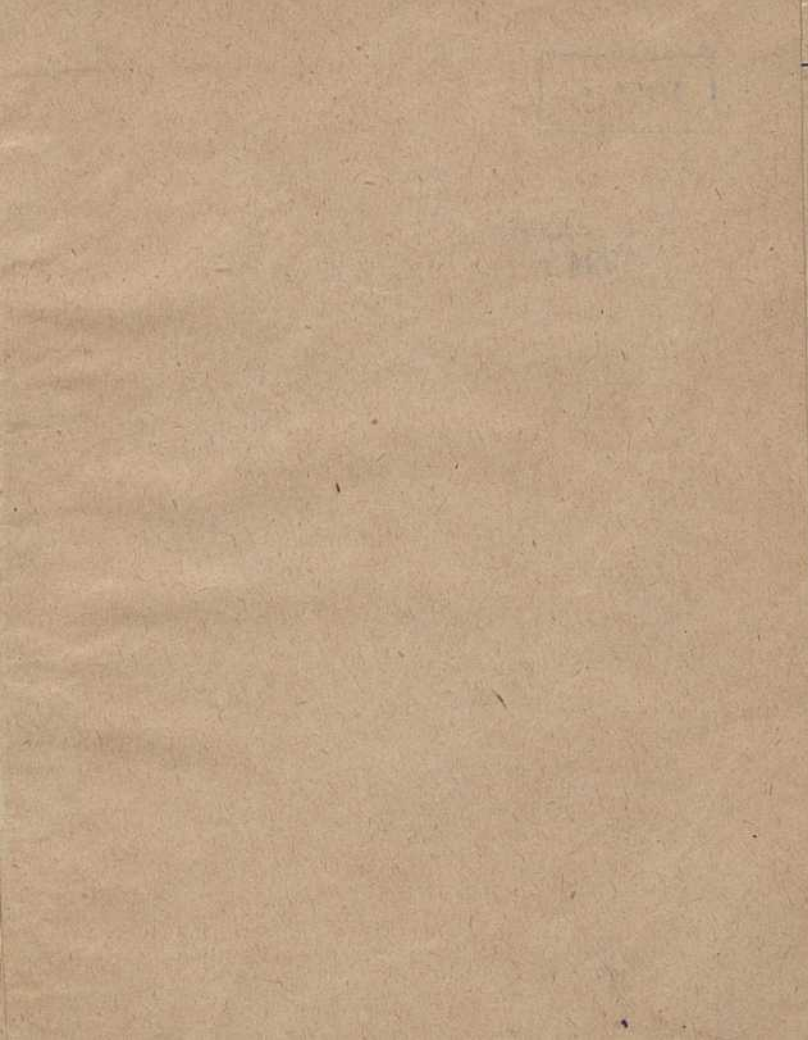
	Стар.
Усё, усё паўстала прад вачыма	30
Зацьвіла вясна	32
Прыгожай песняй і ўстрывожан	34

Блізкім і родным

В. П. (Сьпявачка, мілая сьпявачка)	37
М. Гурло	39
З ёю я спаткаўся	41
Кастусь Каліноўскі	42
Памяці Шэўчэнкі	45
У маім сэрцы (Н. Гурло)	47
У. Дубоўку і А. Вольнаму	49
Якубу Коласу	50
Сярод нас	52
Чакаю я лістоў	53

З краіны гор

Каўказ	57
Зурна	59
Зыкі зурновыя	61
На горах	62
Сазэндар	63
Адвячорак	64
Ноч у горах	65
Памяці Лермонтова	66
Разьвітаньне	68

1964 г.

Бел. аддзёл
1994 г.

+

B0000002734343

